

ק"פ 40928/07/11 - אמא"ד - אראביה מיוזיק לניהול והפצה בע"מ נגד סמיר דאמוני, אחמד ענבתאוי, ראמי שלח

בית משפט השלום בעכו

ק"פ 40928-07-11 ק"פ 40880-07-11 ק"פ 40979-07-11
בפני כב' השופט וויליאם חאמד

בעניין: אמא"ד - אראביה מיוזיק לניהול והפצה
בע"מ

הקובלת

נגד

1. סמיר דאמוני

הנאשמים

2. אחמד ענבתאוי

3. ראמי שלח

הכרעת דין

מבוא

הדיון בשלוש הקובלנות שבכותרת אוחד.

לכל אחד מהנאשמים מיוחסות עבירות של עיסוק במכירת עותק מפר של יצירה, לפי סעיפים 61 (ג) ו- 64 לחוק זכות יוצרים, התשס"ח - 2007, מכירת עותק מפר של יצירה, לפי סעיפים 61 (ד) ו- 64 לחוק הנ"ל, והחזקת עותק מפר של יצירה לשם מסחר בו, לפי סעיפים 61 (ה) ו- 64 לחוק הנ"ל.

לפי הנטען בפרק העובדות בכל אחד מכתבי הקובלנות, הקובלת הינה חברה הרשומה כדין בישראל, העוסקת בהפצה ושיווק יצירות מוזיקאליות מקוריות, בניהול זכויות יוצרים ובהגנה על זכויות אלה ואכיפתן בישראל, והיא בעלת הזכות הבלעדית והייחודית לעשות שימוש מסחרי מכל סוג שהוא או להתיר שימוש כזה ביצירות מוזיקה או בתקליטי מוזיקה הנמצאים בבעלותן של חברות ההפקה המוזיקאליות "עאלם אל - פאן" ו- "דיגיטאל סאונד", ויצירות מוגנות אלה נושאות סימניהן המסחריים של שתי חברות אלה, בעוד שכל אחד מהנאשמים הינו עוסק מורשה ומנהל חנות לשיווק תקליטי מוזיקה. לפי הנטען בקובלנה מס' 40928-07-11, ביום 13/1/11 עסק נאשם 1 במכירת עותקים מפרים של היצירות המוגנות הנ"ל, החזיק עותקים מפרים שלהן לשם מסחר ומכר עותקים מפרים של אותן יצירות מוגנות, ובכך הפר הוא את זכויות הקובלת הייחודיות ביצירות המוגנות. לפי הנטען בקובלנה מס' 40880-07-11, נאשם 2 ביצע עבירות דומות ביום 27/1/11, וכך גם נאשם 3, כפי שנטען בקובלנה מס' 40979-07-11.

בתום פרשות התביעה וההגנה הוגשו סיכומי הצדדים, בכתב.

דין והכרעה

עד התביעה, מר ויסאם קאסם, העיד כי שתי החברות המצריות נשוא הקובלנות, "עאלם אל-פאן" ו- "דיגיטאל סאונד", עוסקות בהפקת יצירות מוזיקאליות ורכישת זכויות בהפקות כאלה ושיווקן ברחבי העולם, וכי על כל תקליט המופק על ידן מוטבע הסימן המסחרי שלהן, הן על גבי הכריכה והן על גבי התקליט עצמו, אשר נמכר בכל העולם באותה צורה של גרפיקה עם אותם סימני מסחר (**עמוד 6 לפרוטוקול ישיבת יום 11/10/12**). הקובלת הגישה באמצעות העד הנ"ל את המסמך שסומן ת/1, המתעד, לטענתה, את סימני המסחר של שתי החברות הנ"ל. אציין כאן כי מר ויסאם לא העיד כי הוא משמש נציג של שתי החברות הנ"ל או שהוא עובד בהן, ולכן יש לקבוע כי עדותו הנ"ל, באשר לטיב פעילותן של החברות, הינה עדות סברה או עדות שמיעה. הקובלת לא העידה עדים מי מטעם שתי החברות הנ"ל, בין אם מנהליהן, הבעלים שלהן או מיופה כוח מטעמן, על מנת להעיד על טיב פעילותן וסוג היצירות שהן מפיקות ואופן שיווקן של אלה בעולם, וכי סימני המסחר שלהן הם אלה המתועדים במסמך שסומן ת/1. כמו כן, איש מבעלי התפקידים בשתי החברות הנ"ל לא העיד כי התקליטים המקוריים שהוגשו על ידי הקובלת, כפי שיתואר בהמשך, הופקו על ידי שתי החברות הנ"ל, וכי אלה בעלות זכות יוצרים בהם. הקובלת מסתמכת על עדותו של מר ויסאם קאסם ושל המומחה מטעמה, מר ג'וזיף אטרש, אם כי השניים אינם נציגים של שתי חברות אלה ואינם יכולים להעיד, בשמן של אלה, על זיקתן לאותם תקליטים. בעניין זה ארחיב גם בהמשך הכרעת הדין.

הקובלת ביקשה להגיש כראיה מטעמה תדפיסים של רשם החברות המצרי לעניין שתי החברות נשוא הקובלנות, וב"כ הנאשמים התנגדה לכך. בהחלטה מיום 13/2/13 קבעתי כי המדובר במסמך לא קביל, מאחר ואינו מקיים אחר הדרישות שבהוראות סעיפים 30 ו- 33 לפקודת הראיות, משלא אושר על ידי הגופים הרלבנטיים לאותן הוראות שבפקודה, שעה שמדובר במסמך שנערך מחוץ לשטח עליו חל המשפט הישראלי. התוצאה היא, אפוא, כי הקובלת לא הוכיחה, במידה של למעלה מכל ספק סביר, את מצבן המשפטי של אותן חברות במקום פעילותן, בזמנים הרלבנטיים לקובלנות.

כן העיד מר ויסאם כי הקובלת הינה חברה ישראלית הרשומה כדין והעוסקת ברכישת זכויות יוצרים של הפקות מוזיקאליות או הגנה על אלה באמצעות ייפוי כוח או הרשאה מהחברות שהינן בעלות זכויות היוצרים, וכן עוסקת היא בשיווק יצירות אלה והענקת רישיונות למשתמשים פוטנציאליים (**עמוד 6 שורות 15-18 לפרוטוקול**), וכי:

" הקובלת פועלת על פי הסכם בינה לבין החברות המצריות. הקובלת פועלת לפי הרשאות שניתנו על ידי שתי החברות "

(עמד 6 שורות 19-20 לפרוטוקול).

כן העיד כי לפי ההסכמים שבינה לבין שתי החברות הנ"ל, הקובלת תייצג חברות אלה בארץ, כאשר הסכמים אלה נערכו במצריים ונחתמו על ידי נציגי החברות ואושרו על ידי השגרירות (**עמוד 11 שורות 3-5 לפרוטוקול**). לתמיכה, הגיש ב"כ הקובלת את המסמכים כדלקמן: ייפוי כוח של חברת "עאלם אלפאן", שתוקפו למשך שנה החל מיום 13/2/08, סומן ת/8, ייפוי כוח מחברה זו שתוקפו מיום 1/1/09 עד ליום 31/3/10, סומן ת/9, וייפוי כוח נוסף שתוקפו מיום 1/4/10

עד ליום 31/3/11, סומן ת/12. כן הוגשו יפוי כוח של חברת "דיגיטאל סאונד" מיום 1/1/09 עד ליום 31/3/10, סומן ת/10, ויפוי כוח מיום 1/4/10 עד ליום 31/3/11, סומן ת/11. ב"כ הנאשמים התנגדה להגשת מסמכים אלה בטענה כי לא מדובר בהעתקים מקוריים וכי העד, מר ויסאם, אינו חתום עליהם. עיון במסמכים אלה מגלה כי החברות הנ"ל, באמצעות נציגיהן החתומים שם, יפוי את כוחם של מר ויסאם וב"כ הקובלת להגיש תביעות בישראל בגין פגיעה בזכות היוצרים של החברות הנ"ל ולהגן על סימני המסחר שלהן וכן לדאוג לרישומם בישראל, וכן לייצג את החברות הנ"ל בפני ערכאות המשפט בישראל בתביעות לפיצוי בגין הפרת זכות יוצרים. אין במסמכים הנ"ל כדי ללמד על כך ששתי החברות הנ"ל התקשרו בהסכמים עם הקובלת להעניק לאחרונה זכות בלעדית לשווק את יצירותיהן בישראל או לנקוט בכל הליך לצורך הגנה של זכות היוצרים שלהן. לקובלת אין כל מעמד במסמכים הנ"ל, שכל אשר תועד בהם הינו יפוי כוח של החברות הנ"ל לטובת מר ויסאם קאסם ועו"ד נמיר קאסם לייצג אותן בישראל, בתביעות השונות להגנה על זכות היוצרים. מכאן, הקובלת אינה מייצגת, מכוח מסמכים אלה, את שתי החברות נשוא הקובלנות ואין לה, מכוח אותם מסמכים, זכות בלעדית וייחודית להחזיק, להפיץ ולשווק יצירות אלה של החברות הנ"ל.

ועוד, לכל אחד מהמסמכים הנ"ל, שסומנו ת/8 - ת/12 כאמור, צורף מסמך נוסף הנושא כותרת "אימות תעודה ציבורית", ובו נרשם כי מר דביר יעקב, נציג דיפלומטי בקהיר, מאשר את החתימות של נציגי החברות הנ"ל על אותם מסמכים. עיון ביפוי הכוח מאת חברת "עאלם אל - פאן" מלמד כי מי שחתום עליהם מטעם חברה זו הינו מר מוחמד מיליגי. לעומת זאת, במסמך המצורף ושעניינו "אימות תעודה", שהינו מאת הנ"ל ג דיפלומטי בקהיר, צוין כי אימות החתימה מתייחס למסמך עליו חתום אחר בשם עאטף אחמד. אותם ממצאים עולים גם במסמכי יפוי הכוח מטעם חברת "דיגיטאל סאונד", לפיהם, החתום עליהם מטעם חברה זו הינו מר השאם גאז, בעוד שלפי מסמך "אימות חתימה", המדובר במסמך החתום על ידי מר עאטף אחמד. כך, שאין חפיפה בין פרטי נציגי החברות החתומים על מסמכי יפוי הכוח לבין פרטי חותם המסמכים כפי שאומת על ידי הנ"ל ג דיפלומטי.

להוכחת קיומם של הסכמים בין הקובלת לבין שתי החברות הנ"ל, לפיו, העניקו אלה לקובלת זכות בלעדית וייחודית להפיץ את יצירותיהן ולהגן על סימני המסחר שלהן, הגיש ב"כ הקובלת הסכם בכתב, שהצדדים לו הינם החברות נשוא הקובלנות, מחד, והקובלת, מאידך, שתקופתו הינה החל מיום 1/1/11 ועד ליום 31/12/11 (**המסמך סומן ת/13 ותרגומו סומן ת/13 א'**). ראשית, המדובר בהעתק צילומי של ההסכם, ואין על גביו כל אימות ואישור כי המדובר בהעתק המתאים למקור, ואין כל הסבר מניח את הדעת לכך שלא הוגש ההעתק המקורי של אותו מסמך. שנית, לא ברורה זהותם של נציגי החברות המצריות החתומים על ההסכם ומה תפקידם באותן חברות והאם המדובר במי שהינם בעלי זיקה לחברות אלה ומורשי חתימה מטעמן, והאם הדבר מוצא ביטוי בתקנון החברות ובספרי רשם החברות המצריות. להסכם לא צורפו מסמכים ללמד כי החתומים על גבי ההסכם הנ"ל מטעם החברות המצריות מוסמכים לחתום בשם חברות אלה וכי הם מייצגים אותן בעניינים אלה, ובכלל. שלישית, מסמך זה לא מאושר על ידי נציג דיפלומטי ישראלי, והרי לפי הקובלת, הוא נערך במצרים. על כן, מסמך זה אינו מקיים אחר התנאים שבהוראות סעיפים 30-33 לפקודת הראיות, ולכן, המדובר במסמך שאינו קביל במשפט. אין כל הסבר מניח את הדעת לכך שמסמכי יפוי הכוח, ת/8 - ת/12, אושרו על ידי נציג דיפלומטי ישראלי, בעוד ההסכם הנ"ל, ת/13, שהינו ראיה מהותית לעניין הקובלנות כאן ומעמדה של הקובלת כלפי החברות הנ"ל, אינו מאומת על ידי נציג דיפלומטי, כלל. אוסיף כי הקובלת לא העידה כל עד, בין אם נציג מטעם החברות המצריות ובין נציג מטעמה היא, שהיה מעורב בעריכת ההסכם הנ"ל וחתום עליו או שהיה עד לחתימתו על ידי הנציגים החתומים עליו, ואשר יעיד ויסביר את נסיבות כריתתו של ההסכם במצרים, את מעמדם ותפקידם של החתומים על ההסכם והאם הם מורשי חתימה מטעם החברות השונות הצדדים להסכם, ומדוע לא הוגש ההעתק המקורי של ההסכם, כראיה במשפט ומדוע החתימות על ההסכם לא אומתו על ידי נציג דיפלומטי, כנדרש בדיון. מר ויסאם קאסם נשאל, בעדותו חקירה הנגדית, האם יש ברשותו פרוטוקול של הקובלת, לפיו, מר נמיר קאסם, החתום על ההסכם הנ"ל מטעם הקובלת, הינו מורשה חתימה של זו, והשיב בשלילה (**עמוד 15 שורה 28 לפרוטוקול**).

חרף טענה זו של הנאשמים במהלך המשפט, בחרה הקובלת לא להגיש כל מסמך ללמד כי מר נמיר קאסם הינו מורשה חתימה של הקובלת וכי הוא היה מוסמך לחתום בשמה על ההסכם הנ"ל, וכך גם לגבי החתומים מטעם החברות המצריות, שגם לגביהם לא הוגשה כל ראייה ללמד על מעמדם בחברות אלה, והעד הנ"ל העיד כי אין ברשותו כל מסמך גם לעניין זה (**עמוד 16 שורות 12-13 לפרוטוקול**), והוא לא יודע מדוע ההסכם לא אושר על ידי נציג דיפלומטי (**עמוד 16 שורות 1-2 לפרוטוקול**) והוסיף כי אין ברשותו המקור של ההסכם (**עמוד 16 שורה 4 לפרוטוקול**). ממצאים אלה מובילים למסקנה כי מסמך זה לא קביל במשפט. לציין כי מר ויסאם העיד כי ההסכם הראשון שנכרת בין הקובלת לבין שתי החברות הנ"ל נחתם בשנים 2007-2008, במסגרתו שילמה הקובלת לחברות הנ"ל סך של 50,000 דולר תמורת רכישת זכויות (**עמוד 17 לפרוטוקול**). הסכם זה לא הוגש ולא ניתן הסבר משכנע לכך, שעה שמדובר במסמך מהותי שהיה בו כדי ללמד על מערכת היחסים וההתקשרויות שבין הצדדים, גם לעניין הקובלות שבפניי.

משכך, הגעתי לכלל מסקנה כי הקובלת לא הוכיחה, במידה של למעלה מכל ספק סביר, כי היא רכשה זכויות מאת שתי החברות נשוא הקובלות, וכי היא בעלת הזכויות הבלעדיות והייחודיות להפיץ את יצירותיהן של אלה. משכך, הקובלת לא הוכיחה כי היא בבחינת "נפגעת עבירה", אף בהנחה ויוכח, בהמשך הכרעת הדין, כי הנאשמים ביצעו עבירה של הפרת זכות יוצרים. והרי, לפי ההלכה, רק נפגע עבירה, שהינו המתלונן כנגד עושה העבירה, רשאי להגיש קובלנה פרטית, בעוד שאין לצד שלישי, שאין לו כל זיקה למעשה העבירה הנטען ואינו נפגע עבירה, זכות להגיש קובלנה פרטית, שעה שהמדינה, המאשים בהליך הפלילי, החליטה כי היא לא תעמיד חשודים לדין. שכן, הוראת סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982, מורה כי:

" על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן

המנויות בתוספת השנייה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט "

" כל אדם ", היינו, כל אדם אשר נפגע על ידי מעשה עבירה שבוצע על ידי אחר. המחוקק ביקש ליתן בידי הפרט הזכות להאשים, בהליך פלילי, אחר בביצוע עבירה, שהוא היה הנפגע כתוצאה ממנה, כאשר המאשימה, מדינת ישראל, הודיעה כי אין היא מעמידה לדין את אותו אחר, בין בהעדר ראיות ובין בהעדר אשמה. אפשרות זו צומצמה לסוגים מסויימים של עבירות, כאלה המנויות בתוספת השנייה לחוק, וכן יש להגבילה לכך כי אך נפגע עבירה רשאי לנקוט בהליך פלילי כאמור, וזאת, מאחר והכלל בפלילים הוא, כי המדינה היא המאשים, והמאשימה מיוצגת על ידי היועץ המשפטי לממשלה והפרקליטות, ואך במקרים חריגים, המנויים בתוספת השנייה, ניתן כי היחיד, נפגע עבירה, יעמיד לדין אדם, במידה והמאשימה הודיעה כי אין בכוונתה לעשות כן. בית המשפט העליון מציין את דברי ההסבר להצעת החוק הרלבנטית לפיהם במקרים מסויימים ראוי ליתן בידי נפגע עבירה לתבוע את עלבונו, ובית המשפט קובע שם כי:

" הקובלנה הפרטית רואה את עניינו של המתלונן, שהוא בדרך

כלל הקורבן "

(בש"פ 3503/91 אבי שוברט נגד שאול צפריה, פ"ד מו, חלק רביעי,

תשנ"ב - תשנ"ג 1992, עמוד 136).

בית המשפט המחוזי בתל אביב התייחס לעניין זה וקבע:

" אכן, נאמר בסעיף 68 הנ"ל " כל אדם ", אולם אני סבור, כי המונח " כל אדם " מתייחס רק לכל אדם שנפגע אישית, במסגרת גרימת עבירה פלילית נגדו...רק כאשר המדינה אינה פועלת להאשים את הפוגע (עובר העבירה), מסיבה זו או אחרת, כי אז רשאי הנפגע - המתלונן, הוא עצמו, להגיש קובלנה פלילית כנגד הפוגע הגורם לעבירה...".

לאחר שבית המשפט מציין את דברי ההסבר להצעת החוק הנ"ל, קובע הוא כי:

" מהדברים הנ"ל ניתן גם ללמוד על כוונת המחוקק, דהיינו, שאותו אדם שאכן נפגע ממעשה העבירה, הוא עצמו זכאי "לתבוע את עלבונו" על ידי הגשת קובלנה פרטית ".

(ע"פ 1089/92 חני ברקוביץ נגד איתנים מוצרי בנייה בע"מ ואח' פ"מ, כרך תשנ"ג, חלק שני, תשנ"ג 1993, 497 - פורסם בנבו).

בית משפט השלום בירושלים מציין אותה מסקנה וקובע כי:

" דעתי היא...כי " כל אדם " שסעיף 68 הנ"ל לחסד"פ מדבר בו אינו " כל אדם " ממש, כפשוטו, אלא כל אדם שנפגע מביצוע העבירה...

אותו "נפגע" צריך להראות כי נפגע במישרין מביצוע העבירה ".

כן מציין בית המשפט השלום כי:

" נקודת המוצא של סעיף 68 הנ"ל לחסד"פ...הינה כי מדובר עמוד 5

**בכריג: " כל אדם ", להבדיל מן המדינה שהיא המאשימה
בדרך כלל. דרך הפרשנות היא לחריגים, הינה דרך הצמצום,
ומכאן, לא "כל אדם" ממש...".**

(ק"פ 107/99 ו- ק"פ 106/99 הרב עובדיה יוסף ואח' נגד התנועה למען

איכות השלטון בישראל).

יש לציין כאן את הוראת סעיף 37 לחוק זכות יוצרים, תשס"ח - 2007, לפיה, זכות יוצרים ניתנת להעברה לפי הסכם או
דין, בצד הוראת סעיף קטן (ג) המורה כי:

" חוזה להעברת זכות יוצרים או למתן רישיון ייחודי לגביה,

טעון מסמך בכתב ".

כאמור, בעניינה של הקובלת כאן, לא הוגשה ראיה קבילה להוכיח קיומו של הסכם בכתב או אף בעל פה, לפיו,
החברות נשוא הקובלות העבירו את זכויות היוצרים שלהן לקובלת.

אף בהיצמד להוראות המיוחדות שבחוק זכות יוצרים, תשס"ח - 2007, המסדירות הליך הגשת תביעה בשל הפרת זכות
יוצרים, יש לקבוע כי אך נפגע עבירה מסוג זה רשאי להגיש קובלנה או תביעה לפי חוק מיוחד זה. הוראת סעיף 54 (א)
לחוק זה מורה כי:

" תובענה בשל הפרת זכות יוצרים רשאי להגיש בעל זכות

היוצרים, ואם ניתן לגביה רישיון ייחודי כהגדרתו בסעיף

37 (ד) - גם בעל הרישיון ".

המסקנה היא כי הקובלת לא הייתה רשאית להגיש את הקובלות כנגד הנאשמים, משלא הוכיחה כי היא "נפגעת עבירה
", ומטעם זה כשלעצמו יש לדחות את הקובלות ולהורות על זיכוי הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם. אך לא רק
מטעם זה יש לזכות את הנאשמים מהמיוחס להם בקובלות. אפרט.

עד התביעה, מר אסדי חוסין, העיד כי, ביום 13/1/11 הוא רכש מהחנות של נאשם 1 שלושה תקליטים (**העתקי
המעטפות של הדיסקים ושל התקליטים עצמם הוגשו וסומנו ת/14 - ת 16**), ונמסרה לו חשבונית כנגד התמורה
שהוא שילם (**סומנה ת/17**). את הפעולה עצמה הוא ביצע בחנויותיהם של הנאשמים 2 ו- 3, והעתקי התקליטים
שרכש שם והעטיפות שלהם הוגשו וסומנו ת/18 - ת/21 וכן ת/23 - ת/26, והחשבוניות הוגשו וסומנו ת/22 ו- ת/27)

עמוד 6

עמודים 20-21 לפרוטוקול ישיבת יום 11/10/12). מר אסדי ציין עוד כי עם יציאתו מהחנויות של הנאשמים הוא רשם על גבי כל תקליט שהוא רכש משם את שם החנות ממנה נרכש ואת תאריך הרכישה (**עמוד 21 שורות 2-3 לפרוטוקול**). אכן, על גבי צילומי התקליטים שהוגשו רשומים מועדי הרכישה ושם העסק ממנו נרכשו, ובחשבוניות שהוגשו כאמור אשר מתועדות רכישות תקליטים, ראייה אשר מאמתת את טענת העד כי את התקליטים הוא רכש מאת הנאשמים. אציין כי נאשם 1, בעדותו בבית המשפט, אישר כי החשבונית מיום 13/1/11 הינו שלו, אם כי הוא לא זוכר ולא יודע האם שני התקליטים שהחשבונית הוצאה בגינם נרכשו מהחנות שלו (**עמוד 48 לפרוטוקול ישיבת יום 24/10/13**). יוצא כי נאשם 1 לא הכחיש את טענתו של מר אסדי, לפיה, האחרון רכש את שני הדיסקים מהחנות של הנאשם.

המומחה מטעם הקובלת, מר ג'וזף אטרש, העיד כי הוא ערך את שלוש חוות הדעת, שהוגשו וסומנו ת/28, בעניינו של נאשם 2, ת/29 בעניינו של נאשם 1, ו- ת/30 בעניינו של נאשם 3. בחוות הדעת מיום 10/6/11, בעניינו של נאשם 1, שסומנה ת/29, ציין המומחה כי הוא משמש כיום מנהל תפעול ותוכן בחברת "ניוסאונד אינטראקטיב" בע"מ, הנציגה הבלעדית בישראל לחברות התקליטים שהוא מפרט שם, והחברה הנ"ל פועלת, בין היתר, להגנה על זכויות היוצרים של חברות החוץ ונקיטת הליכים משפטיים נגד מבצעי הפרות זכויות יוצרים. כן ציין המומחה בחוות דעתו הנ"ל כי הוא נתבקש על ידי הקובלת לבדוק שני תקליטים שסומנו כנספחים א' ו- ב' לחוות הדעת, שהינם "לאזם תשמע" ו- "איאם חיאתי", ואשר נרכשו מהחנות של נאשם 2, ולזהות את החברה שהפיקה את התקליטים המקוריים מהם שוכפלו שני התקליטים הנ"ל. המומחה הגיע לכלל מסקנה כי שני תקליטים אלה, נספחים א' ו- ב' לחוות הדעת, הינם שכפול של התקליטים המקוריים, שהינם נספחים ג' ו- ד' לחוות הדעת, וכי התקליטים המקוריים, נספחים ג' ו- ד' כאמור, הופקו על ידי חברת "דיגיטאל סאונד" המצרית, בשנים 2008-2009, וכי על גבי עטיפות התקליטים המקוריים קיים הלוגו של חברות "דיגיטאל סאונד" ו- "עאלם אל פאן". לאותן מסקנות הגיע המומחה במסגרת שתי חוות הדעת האחרות, שסומנו ת/28 ו- ת/30, כאשר בחוות הדעת בעניינו של נאשם 2, שסומנה ת/28, הוא בדק את התקליטים "לאזם תשמע" ו- "עארף איה", ובחוות הדעת בעניינו של נאשם 3, שסומנה ת/30, הוא בדק את התקליטים "חביבי חיאתי" ו- "עארף איה".

בעדותו בבית המשפט העיד המומחה כי התקליטים המקוריים, שסומנו נספחים ג' ו- ד' בכל אחת משלוש חוות הדעת הנ"ל, נרכשו בעולם הערבי, בעוד שהתקליטים שסומנו א' ו- ב' נרכשו מאת הנאשמים (**עמוד 27 שורות 17-18 לפרוטוקול**). המומחה העיד כי התקליטים המקוריים שהוא בדק הודפסו על ידי חברת "ניו סאונד" (**עמוד 30 שורה 8 לפרוטוקול**). אעיר כאן כי עדות זו של המומחה, לפיה, התקליטים המקוריים הנ"ל הודפסו על ידי חברת "ניו סאונד", תומכת בעדותו של עד ההגנה, מר סוהיל אל חאג', כפי שתפורט להלן, לפיה, הוא רכש תקליטים מחברת "ניו סאונד" ומכר אותם לאחרים, לרבות לנאשמים. עדויות אלה גורעות ממשקל גרסת הקובלת, הטוענת כי אך לה יש הזכויות הבלעדיות לשווק את יצירותיהן של שתי החברות נשוא הקובלנות, והנה מתברר, גם לפי העד מטעמה, כי חברת "ניו סאונד" מדפיסה תקליטים הנושאים סימני מסחר של שתי החברות ומשווקת אותם לאחרים. יש לציין כי אף שהמומחה מטעם הקובלת ציין כי התקליטים המקוריים הודפסו ע"י חברת "ניו סאונד", הקובלת לא הגישה ראיה ללמד כי שתי החברות המצריות נתנו לחברת "ניו סאונד" רישיון להדפיס את התקליטים שלטענתן הינן יצירות מוגנות שלהן. מכל מקום, עדותו של עד ההגנה, מר סוהיל אל חאג', לפיה, הוא שימש סוכן של חברת "ניו סאונד" ומכר תקליטים שהיא הדפיסה, תומכת בגרסת ההגנה, לפיה, הם רכשו את התקליטים מסוכן של חברה שהקובלת לא מכחישה כי היא מדפיסה יצירות של שתי החברות המצריות ולא טוענת, מפי המומחה מטעמה, כי היא מפרה זכות יוצרים.

המומחה מטעם הקובלת תיאר בעדותו בבית המשפט כי הוא יכול לזהות לפי הגרפיקה שמוטבעת על גבי התקליט ואופן

הטבעת המספר הסידורי על גבו האם מדובר בתקליט מזויף אם לאו, וכי בתקליטים המזויפים שהוא בדק נראה כי התקליטים דהויים מבחוץ והספר המצורף לא כולל את כל האינפורמציה שנמצאת בספרים המקוריים (**עמוד 27 לפרוטוקול**). המומחה העיד כי הוא לא יכול לקבוע היכן הודפסו התקליטים המקוריים הנ"ל, יחד עם זאת, הוא הסביר כי הם מודפסים באותו זמן בכל העולם על ידי משווקים המורשים לכך על ידי המפיק, להבדיל משכפול תקליטים שנעשה על ידי גורמים שלא קיבלו אישור לכך מאת המפיק (**עמוד 28 שורות 1-8 לפרוטוקול**). ב"כ הנאשמים הגישה מסמך שסומן נ/6, לפיו, הרשות הפלסטינית רשמה, במשרד רשם סימני המסחר, את זכותה של חברת "לייזר", שפרטיה מופיעים על התקליטים שנרכשו מהנאשמים, להשתמש בסימן המסחר של חברת "עאלם אל פאן". אני מקבל את טענת המומחה מטעם הקובלת, לפיה, מי שרשאי להעניק זכות להשתמש בסימן מסחר הוא המפיק ובעל זכות היוצרים ובעל סימן המסחר ולא גורם אחר. המומחה העיד בעדות משלימה מיום 3/6/13 וציין כי תקליטים מקוריים דוגמת נספחים ג' ו- ד' לחוות הדעת מטעמו מודפסים גם בישראל, על ידי גורם המורשה לכך מטעם החברה המפיקה (**עמוד 41 לפרוטוקול**). המומחה הסביר, ועדותו הייתה מהימנה ועקבית, כי על תקליט מקורי מוטבעים שם המפיק, שנת ייצור, אזהרה משפטית, איסור העתקה והלוגו של בעלת זכות יוצרים, ופרטים אלה לא הופיעו על גבי התקליט שהסנגורית מסרה לעיונו (**עמוד 43 לפרוטוקול**). המומחה הוסיף כי על בעל עסק אשר מגיע אליו מישהו לספק לו תקליטים, לבדוק כי על גבי התקליטים מוטבעים הפרטים הנ"ל וכן לבקש מהגורם המספק אישור כי הוא מורשה לשווק תקליטים הנושאים את סימני המסחר שעל גביהם (**עמוד 44 לפרוטוקול**). עדות זו הגיונית וסבירה, והנאשמים לא הוכיחו כי נקטו בדרכים הנ"ל על מנת לוודא כי התקליטים שסופקו לעסקיהם היו מקוריים. לא הוגשה חוות דעת נגדית מאת הנאשמים לסתור את ממצאיו הנ"ל של המומחה מטעם הקובלת, ולכן, הריני לקבוע כי העותקים שהוא בדק, נספחים א' ו- ב' לכל חוות דעת, הינם שכפול של התקליטים המקוריים, שסומנו נספחים ג' ו- ד' לשלוש חוות דעת.

יחד עם זאת, לא הוגשה כל ראיה קבילה במשפט להוכיח כי סימני המסחר המוטבעים על התקליטים המקוריים שסומנו ג' ו- ד' לחוות הדעת הינם של החברות המצריות נשוא הקובלות. על הטוען לכך להציג תעודה ציבורית של רשות מצרית, מאושרת על ידי נציג דיפלומטי ישראלי, לפיה, סימני המסחר הנ"ל הינם של החברות הנ"ל. ואם לא די בכך, הרי שלא הוגש כל מסמך מאת שתי החברות עצמן, במסגרתו הן מאשרות כי סימני המסחר המוטבעים על התקליטים המקוריים שייכים להן. המסמך שהוגש ע"י הקובלת וסומן ת/1, המתעד סימני מסחר שונים, אינו העתק מקורי, אינו חתום על ידי עורכו, ללמד על הרשות שערכה אותו, אינו מציין מה הגורם בעל סימני המסחר שהוא מתעד, ואינו מאושר על ידי נציג דיפלומטי, כדרישת הוראות 30-33 לפקודת הראיות. על כן, אין במסמך זה כדי להוכיח כי סימני המסחר שרשומים בו הינם של החברות נשוא הקובלות, ואף אין במסמך הנ"ל כדי להוכיח כי המדובר בסימני מסחר בכלל, ולא הוגשה ראיה אחרת כלשהיא להוכיח כי המדובר בסימני מסחר, ובמידה וכך הוא, כי הם של החברות נשוא הקובלות. לעניין זה יש להפנות להליכי רישום סימני מסחר כפי שנקבעו בפקודת סימני מסחר (נוסח חדש) תשל"ב - 1972 (**סעיף 1, שהינו סעיף ההגדרות, סעיף 4, לעניין ניהול פנקס רישום סימני מסחר, סעיף 16 שעניינו רישום סימן מסחר הרשום בחוץ לארץ, סעיף 17 לעניין הבקשה לרישום סימן מסחר, וסעיף 65 לעניין כוחה הראייתי של התעודה מאת רשם סימני המסחר**).

משכך, גם בהנחה והייתי קובע כי הקובלת רכשה זכות בלעדית מאת החברות המצריות נשוא הקובלות להחזיק ולשווק את יצירותיהן ולנקוט בהליכים משפטיים כנגד מפרי הזכויות, עדיין לא הוכח, במידה של למעלה מכל ספק סביר, כי הנאשמים, שהחזיקו ומכרו תקליטים משוכפלים, הפרו זכות יוצרים של החברות נשוא הקובלות. הנטען בכתבי הקובלות נסמך על הטענה כי סימני המסחר המופיעים על התקליטים שנרכשו מאת הנאשמים הינם סימני מסחר של שתי החברות הנ"ל וכי המדובר בהפרה של זכויות יוצרים שלהן, אך לא הוגשה ראיה להוכיח טענה זו.

נאשם 1 העיד כי הוא מנהל חנות לממכר מתנות ודיסקים וציוד נוסף, וכי מאז שנת 1982 הוא רכש דיסקים מסוכנים מטעם חברת "ניוסאונד", וכי בשנת 2000 נמכר סניף החברה הנ"ל בנצרת לסוכן מטעמה בכפר יאסיף, והוא המשיך לרכוש מהסוכן החדש את הדיסקים של חברת "ניוסאונד", וכי בזמנים הרלבנטיים הוא רכש דיסקים מסוכן מטעם חברת "ניוסאונד" וחברת "לייזר", ממנו רכש גם דיסקים הדומים לדיסקים שעד התביעה מר אסדי טען כי רכש מחנותו של התובע (**עמוד 47 - 48 לפרוטוקול ישיבת יום 24/10/13**). הנאשמים נמנעו מלהעיד את הסוכן ממנו רכשו את הדיסקים לשם שיווקם, על מנת לתמוך בטענתם כי המדובר בסוכן מורשה מטעם חברה שהפיקה את התקליטים נשוא הקובלנות. הנאשם העיד כי על גבי הדיסקים שהוא מוכר, לרבות השניים נשוא הקובלנה, מופיע הלוגו של חברת "לייזר". בעדותו בחקירה הנגדית העיד נאשם 1 כי חברת "לייזר" עובדת בתחומי הרשות הפלסטינאית, אך הוא לא יודע מי הפיק את הדיסקים שהוא מוכר והיכן (**עמוד 48 לפרוטוקול**), והוא לא מחזיק ברישיון של חברת "לייזר" לשווק את התקליטים, והוא לא יודע האם חברה זו מחזיקה ברישיון מטעם החברות המפיקות לשווק את התקליטים שלהן. לא מצאתי בכך הודאה בביצוע העבירה המיוחסת, שכן, הנאשם לא מואשם בהפרת זכות יוצרים של חברת "לייזר", מה גם והקובלת לא העידה מי מטעם חברה זו להוכיח כי הסימן שעל גבי התקליטים הינו סימן מסחרי וכי הוא שייך לה, וכי היא לא הרשתה לסוכן כלשהוא למכור תקליטים אלה לחנויות השונות, ולא העידה איש מטעם חברת "לייזר" או מטעם החברות נשוא הקובלנות על מנת להוכיח כי חברות אלה לא נתנו לחברת "לייזר" רישיון לשווק את התקליטים שהן הפיקו, זאת, בנוסף למסקנה שלי לעיל, לפיה, לא הוכח כי תקליטים אלה הינם של שתי החברות הנ"ל וכי הסימנים המוטבעים עליהם הינם סימני מסחר של שתי חברות אלה.

יתרה מזאת, המסמך אשר הוגש וסומן נ/6 מתעד רישום סימן מסחר, שלפי הנטען שייך לחברת "עאלם אל פאן", לטובת חברת "לייזר", כך, שמסמך זה, שגם הוא לא אושר כנדרש לפי פקודת הראיות, מצביע על אפשרות סבירה כי חברת "לייזר" רכשה זכויות לשווק תקליטים של חברת "עאלם אל פאן" ולעשות שימוש בסימן מסחר זה. הדבר לא הוכח במידה של למעלה מכל ספק סביר, אם כי אפשרות זו, שתומכת בטענת ההגנה, לא הופרכה לפי מסמך זה.

עד ההגנה, מר סוהיל אל חאג', העיד כי הוא עובד בתחום הרלבנטי שנים רבות ועבד גם בחברת "ניוסאונד", באופן שהוא משווק את התקליטים שהוא מקבל מחברה זו או מחברת "לייזר" לחנויות השונות, כאשר על תקליט שחברת "לייזר" מפיקה מופיע הלוגו של חברה זו, והוסיף כי על התקליטים של חברת "ניוסאונד" מוטבע סמל כדור הארץ, כפי שמופיע במסמך נ/6, או סמל של חברת "לייזר", בעוד שאין סמל של חברת "ניוסאונד" על גבי התקליט. עדות זו תומכת באפשרות שציינתי לעיל, לפיה, חברת "לייזר" מורשית לשווק תקליטים של שתי החברות נשוא הקובלנות, והרי הקובלת לא הגישה ראיה להוכיח אחרת, לרבות עדות של נציג מטעם שתי חברות אלה או תעודה ציבורית כלשהיא ללמד כי שתי החברות נתנו רישיון מיוחד ובלעדי לגוף אחר לשווק את יצירותיהן בעוד שלא נתנו רישיון כזה לחברת "לייזר" או לחברת "ניוסאונד". העד הנ"ל העיד כי הוא רכש מחברת "ניוסאונד" את התקליטים המפורטים ברשימה שהוגשה וסומנה מ/1, כאשר על גבי חלק מהם לא מוטבע סימן מסחרי כלל, על חלק אחר קיים סמל של חברת "לייזר", ועל אחרים קיים סמל של כדור הארץ שמופיע במסמך נ/6 כזה הרשום לטובת חברת "לייזר", ועל אחר קיים סמל של חברת "רוטאנא", אף שהעד רכש אותו מחברת "ניוסאונד". תמונה זו שתיאר העד תומכת בטענה ההגנה, לפיה, לא הוכח כלל כי סימני המסחר שעל גבי התקליטים נשוא הקובלנות הינם של החברות נשוא קובלנות אלה, וכן בטענה של ההגנה, לפיה, חברת "לייזר" מורשית היא לשווק תקליטים אלה, מכוח הראיות לעיל, ובהסתמך על כך הנאשמים רכשו את התקליטים מהסוכן של חברת "לייזר" מאחר וסברו, בתום לב, כי היא בעלת רישיון לשווק אותם.

לכל האמור, ומחמת הספק הסביר, אני מזכה את הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם בקובלנות המאוחדות.

המזכירות תמציא הכרעת הדין לב"כ הצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ד, 11 מאי 2014, בהעדר הצדדים